

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Physicam, siue Scientiam de Corpore naturali

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

II. An gradus intensionis homogenei sint?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95236](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95236)

rei non est proximè expeditus ad aliquid operandum, nisi provt vnitur subiecto. Hoc eodem argumento impugnari poterunt authores numero superiori citati, si languescēte calore aquæ eius existentiam imperfectam ab eius essentia produci dicant.

7. Rursus sic argumentor : visus noster percipit maiorem lucem : sed non percipit perfectionem illam lucis vnionem : ergo lux non per talem vnionem ; sed per additionem graduum maior, siue intensior constituitur : minor luaderetur : quia vnio illa lucis non est lux, aut color : cur ergo videri possit ? Respondent aliqui, nos videre maiorem lucem non ex parte obiecti ; sed ex parte modi, eo quod perfectior vnio facit, vt eandem lucem perfectius quàm antea, eaque vnione quæ dici solet maioris lucis, intuemur. Hoc tamen friuolum est : tum quia eadem ratione dici posset, nos non percipere simpliciter lucem ex parte solius obiecti ; sed etiam ex parte actus : idque quod videmus non esse lucem, provt condistinguitur à nostra visione ; sed potius per hanc constitui in ratione lucis : tum etiam quia falsum est, nos maiorem lucem eo ipso perfectius intueri, cum eximius lucis fulgor haud rarò oculos nostros præstringat.

8. Vltius argumentor : candor hostiæ consecratæ pluribus aliis maior, atque aded intensior est : at non ob perfectiorem vnionem cum subiecto, cum ab omni ratione cum subiecto absolutus sit. Quod autem aliqui respondent, cum candorem extensivè quidem maiorem esse plurimis aliis, ob id tamen intensiorem non esse prorsus deridiculum est. Nam hac ratione omnium formarum intensio de medio tolli posset : quo enim argumento impugnari posset, qui calorem ignis extensivè quidem maiorem esse calore ligni, eo verò propriè intensiorem non esse, assereret : iam quoties extrema sunt eiusdem rationis, non est, cur de facto saltem vnio talium extremorum, eiusdem rationis non sit : qua ratione suo loco edocebimus, vnionem essentialem capitis humani, & vnionem cordis esse eiusdem speciei ob identitatem specificam extremorum eaque vniones si specie differrent, eo ipso nō vniones meras, sed formas substantiales futuras esse. Cum ergo calor aquæ ante, & post intensiorem sit idem, & à qua etiam sit eadem, qui fieri potest, vt vnio specie varietur ?

9. Quartus, & vltimus modus tuendi intensiorem absque gradibus est Ægidij quodlib. 2. q. 14. & 1. de generat. quæst. 18. Verum cæteris probabilior non est : quinimò manifestè improbari potest : primo namque lux nullum habet contrarium : ergo per expulsionem contrarij non intenditur. Deinde gratia habitualis, & charitas in iusto intenduntur ; & non per expulsionem alicuius contrarij : nihil enim est contrarium gratiæ & charitati, nisi peccatum lethale : at peccatum lethale non expellitur per intensiorem gratiæ, & charitatis ; vt pote quod ante eam intensiorem per gratiam, & charitatem quantumlibet remissas satis superque expulsum supponitur. Tertio demum cum dicitur, calorem intendi sola frigoris expulsionem actio intensiva ad quid terminatur ? non ad novum aliquem caloris gradum, vt Ægidius fatetur : non ad meram expulsionem frigoris : quia, vt demus actionem aliquam positivam ad solam alterius rei carentiam terminari posse ; certè in eo euentu absque præiudicio alicuius exigentia fri-

gus positivè destrueretur, & à subiecto depelleretur, quod tamen intelligibile est.

CAPVT II.

An gradus intensiōnis homogenei sint ?

10. P Otissimum, ac ferme vnicum argumentum, quo se propugnant authores capite præcedenti impugnati, ita se habet. Si qualitas additione gradus ad gradum intenderetur : vel gradus intensiōnis essent homogenei ; vel heterogenei : æquales ; vel inæquales : nihil autem horum sustineri potest. Huic argumento authores nostrarū partiū non eodem omnes modo respondent. Alij siquidem gradus intensiōnis non nisi homogeneos esse posse censent : alij verò heterogeneos esse malunt : aliis æqualitas graduum placet ; aliis eorum inæqualitas magis aridet. Quamvis autem omnes probabiliter philosophentur : ipse tamen argumentō liberalius responderi posse existimo. Arbitror enim possibilem esse intensiōnem plurium qualitatum, quæ per gradus homogeneos fiat : aliam, quæ gradibus heterogeneis constat : aliquam etiam cuius gradus æquales sint : & nonnullam, quæ per gradus inæquales perficiatur : quoniam autem graduum genere qualitates physicae de facto intenduntur, problematicè defendi posse. Porro quam verum sit, intensiōnem aliquam fieri posse per gradus homogeneos ; & quam probabile sit, per eas intensiōnem omnem omnium qualitatum, de quibus loquimur, de facto etiam fieri capite præsentī propugnandum aggredior, iis, quæ statim sequutura sunt, reliquas nostræ sententiæ partes aggressurus. Hoc autem, quod de homogeneitate graduum statuo, haud aliter melius constabit, quam expositione earum difficultatum quæ in contrarium opponi solent.

11. Oppones igitur primò : calidum vt duo neque se ipsum intendere, aut calidum vt tria efficere ; alias contra manifestum experimentum nullo alio calido intensiori sibi applicato vsque ad octavum caloris gradum intendi, atque in ignem suapte natura conuertere posse, cum non sit potior ratio, cur tertium caloris gradum, quam reliquos sequentis sibi adiciat : consequentis autem tam absurdi sequela, hunc in modum probatur. Calidum vt duo potest producere in diuersis subiectis duos primos caloris gradus : cum ergo tertius & quartus & quivis vltior caloris gradus sit eiusdem speciei cum duobus primis gradibus, non erit cur calidum vt duo in se ipsum tertium, & quartum caloris gradum, ac eorum adminiculo alios vltiores producere nequeat. Hoc idem argumentum paulo aliter proponi solet. Calidum vt duo in subiecto, aut nullum, aut certè vnicum caloris gradum habente, calorem producit, illudque calidum vt duo efficit. Quod si subiectum antea fuerit calidum vt duo, nihil caloris in eo producet, vt experientia testatur : at non esset, cur tertium in eo caloris gradum non produceret, si tertius gradus caloris esset homogeneus, & eiusdem speciei cum primo caloris gradu, quem calidum vt duo proculdubio producit.

12. Huic argumento respondeo primò, idcirco calidum nec se ipsum intendere, nec aliud etiam calidum vt duo amplius calefacere posse, quia, vt

10.

11.

12.

tert commune proloquium, simile non agit in simile. Quod si vterius interrogetur, cur simile agere nequeat in simile, abique vlla repetitione principij dici potest, hanc esse agentium omnium naturam nobis multiplici experimento à posteriori compertam. Præter hanc etiam rationem alia etiam sufficientes afferri possunt, ob quas absurdum, quod in argumento inferitur, minimè sequatur. Quare secundo respondeo, ob id calidum vt duo nec in se ipso, nec in alio sibi simili vltiore calore producere, tamen si gradus sint homogenei, quia qualitas omnis non solum in extensione, verum etiam in intensione sphaeram actiuitatis sibi præscribit: nulla autem intensio- nis sphaera esset, si calidum vt duo aut se, aut aliud simile intendere posset, vt ex dictis numero superiori constat.

13. Et quidem sicut in aduersa sententia lucidum vt duo in alio subiecto lucem vt duo sibi similem, paremque producere nequit, solumque primum gradum in eo lucis efficit: primus autem gradus lucis in alio subiecto alium etiam lucis gradum sibi parem & æqualem producere nequit, ne vt aduersarij philosophantur, lucis extensio nulla sphaera cohiberetur, duoque gradus lucis alicubi producti alios duos, & hi alios duos, & sic absque fine producerent: ita similiter non video, cur (esto gradus sint homogenei) calidum vt duo aut se, aut aliud sibi simile calefacere amplius debeat, cum eius intensio suapte natura finem, sphaeramque sortiatur. Respondeo tertio, ob id calidum vt duo aliud calidum vt duo intendere non posse, quia alias daretur perpetua actio, & repassio; & in vno instanti calida illa vi caloris se se intenderent: in alio vero vi frigoris, cum quo calorem suum coniunctum habent, se se remitterent, alternante semper frigoris, & caloris victoria.

14. Oppones secundo: idcirco partes corporis animati diuersæ speciei sunt, supposita adæquata earum distinctione reali, quia dissimiles operationes diuersoque specie effectus sortiuntur: at hæc ratio militat in calore extenso & intenso, quorum alter, & non alter ad formam substantialem ignis dispositioni concurrens: ergo calor intensus, & extensus diuersæ speciei sunt: quod si gradus intensiois essent homogenei, plures primi gradus per multa subiecta extensi in vnum colligi, in eoque primus, secundus, tertius, quartus, & sic de cæteris fieri possent; sicut ad intensi- onem oportet: iam ergo calor intensus extensus esse potuit: ac proinde specie non differunt, contra quam paulo supra probatum manet. Respon- deo calorem intensum, caloremque extensum se- cundum se sumptos eisdem effectus habere, nec magis vnum quam alterum ad formam substantia- lem ignis disponere: ideo vero calorem inten- sum, non vero extensum ad formam substantia- lem ignis hic, & nunc disponere, quia partes omnes caloris intensi eidem subiecto vniuntur, cum tamen partes caloris extensi diuersis separa- tis subiectis copulentur. Hinc autem non calo- ris intensi, & externi; sed solarum vnionum diuersitas specifica oritur, quam nos vltro largi- mur, & sæpe sapius in simili ostendimus.

15. Oppones tertio: si plures quantitates homo- geneæ eidem materiæ vniuntur, materia ob id ma- gis quanta, aut extensa non erit: ergo etiam si plures gradus caloris omnino similes in eodem

subiecto collocentur, non ob id subiectum magis calidum erit: ac proinde intensio per gradus eius- dem rationis fieri nequit. Verum hoc argumen- tum inutile est; vt pote quod omnes sententias ex æquo impetit: non si plures quantitates diuersæ speciei constituantur diuinitus in eadem materia, hæc propterea magis quanta, ac extensa non erit. Deinde seu magis perfecte seu minus perfecte quantitas vniatur materiæ; materia ob id magis minusve quanta non erit: sane ergo calor per gra- dus heterogeneos, aut per maiorem radicationem Thomisticam, aliòve modo intendi non poterit, si quid eo argumento concluditur. Absolutè res- pondeo, in eo differre quantitatem à qualitate, quod hæc, & non illa intensiois capax sit: quare gradus homogenei qualitatis eam intendere po- rerunt; esto gradus homogenei quantitatis eius intendendi vim non habeant.

Oppones quarto. Cum calor internus valde in aqua productiua, ac postea in absentia ignis re- mittitur; sextus caloris gradus vltimo productus à tertio frigiditatis naturæ gradu destruitur, & postea quintus à quarto, & quartus à quinto, & tertius à sexto, & secundus à septimo, ac demum primus ab octauo, & summo frigiditatis gradu: at, si gradus omnino essent homogenei; neuti- quam octauus gradus frigoris, & primus caloris, & septimus, ac secundus; & sic de reliquis deter- minatè opponerentur; sed potius quilibet gra- dus caloris quibuscumque frigoris aduersarentur ex æquo.

Respondent aliqui, idcirco octauum frigidita- tis gradum primum & non alium destruere, ei- que soli hic & nunc opponi: quia, licet gradus sint homogenei, ordo tamen distinctionis debet esse contrarius ordini productionis: vnde primus caloris gradus eo ipso, quod primo introductus fuerit, vltimo destrui, & expelli debet. Contra tamen; quia ideo in ædificiis, quorum exemplo hi Authores vtuntur ordo destructionis, & ordo constructionis contrarij sunt, partesque prius fa- bricate vltimo destruuntur; quia partes prius fabricate fundamento propiores sunt, aliasque sustentant: vnde propter incumbentem sibi mo- lem tam cito aut facile enerti nequeunt: & gra- dus caloris omnino homogenei ita comparati sunt, vt neuter alteri destinatè incumbat: sed potius omnes subiecto calido innitantur, illudque denominet: cur ergo gradus caloris primo pro- ductus vltimo destrui debet, & primo destrui non possit? siquidem ob huius ruinam reliqui gra- dus minimè corruerent, sed potius in subiecto suo subsisterent.

Quinimò si graduum illorum, quorum alter primo, alter vero postremo productus est, vnus prius alio ex natura rei destrui debet, potius is, qui primo productus est, prius destruendus est, cum reliquis plus durauerit, gradibusque poste- rioribus æqualis cum priori duratio suo quasi iure debeatur. Quapropter melius responderi potest argumento, aut per primum frigiditatis gradum primum etiam caloris gradum, & per secundum frigiditatis secundum etiam caloris, & sic de re- liquis seruata proportionem, destrui, ob rationem iam iam insinuatam: aut certè qualis gradus ex- pellendus sit à solius causæ primæ determina- tione pendere: haud aliter ac in nostra sententia etiam tuente heterogeneitatem graduum, quod hic primus gradus præ alio primo gradu omnino sibi

sibi simili introducat, ab arbitrio etiam solius Dei dependet.

19. Oppones quintum: si primus gradus lucis absolute ac præcindendo à subiecto alium primum gradum lucis producere nequit: aliàs productum vno gradu lucis in quacunque mundi plaga totus terrarum orbis illustraretur, & extensio lucis nullis finibus circumscribi posset, videlicet vno gradu lucis alium diffundente, & hoc aliud, & sic in infinitum. Pari ergo ratione primus, & secundus gradus lucis alium primum, & secundum absolute, & præcindendo à subiecto producere nequibunt, nec ad hoc virtute naturali præditi erunt: at si gradus lucis essent homogenei, posset primus, & secundus gradus alium etiam primum, & secundum producere: siquidem omni proculdubio posset producere in vno subiecto rerum gradum lucis, & in alio alium, itaque duo primus, & secundus essent, si in eodem subiecto reciperentur. Hoc idem argumentum in calore fieri potest, qui non solum per accidens & ratione contrarij, sed per se extensionis sphaeram habet.

20. Respondeo iuxta Aristotelicam, veriorumque sententiam: primus gradus lucis non est indiuisibilis; sed potius in infinitum diuiduus; aliàs lux intensa primo gradu, & secundo, & tertio, & ceteris constans, solis indiuisibilibus constaret: vnde sicut primus, & secundus gradus lucis, iuxta aduersarios, absolute, ac simpliciter producere possunt alios duos gradus lucis, non in eodem subiecto, ne extensio lucis infinita sit; sed in vno subiecto vnum, & in alio alium, vt ita lucis extensio finiatur: ita similiter primus gradus lucis absolute, ac simpliciter producere potest alium primum gradum lucis, non tamen in eodem indiuisibili subiecto ob periculum infinitæ extensionis, sed potius partem primi gradus in vno subiecto, & partem eius in alio, vt ea ratione extensio lucis paulatim diminuatur, ac tandem finiatur. In sententia etiam aliter componente continuum, scilicet ex indiuisibilibus finitis argumento facile responderi potest: nam, iuxta ipsos aduersarios graduum heterogeneitatem amplectentes, duo gradus indiuisibiles lucis alios duos absolute, ac præcindendo à subiectis producere possunt: vnum verò gradum indiuisibilis lucis alium indiuisibilem producere nequit: cur ergo, qui gradus esse homogeneos nolumus, pari iure tueri non possumus primum, & secundum gradum indiuisibilem, alium etiam primum & secundum absolute, ac præcindendo à subiecto præcindere posse; primum tamen gradum indiuisibilem lucis alium primum producere non posse: videlicet ob inconueniens quod hinc, non verò inde sequitur.

21. Oppones sexto, & vltimo: cum calidum vt septem, & frigidum vt septem concurrunt, & inuicem applicata colluctantur in instanti temporis applicatione immediate sequenti datur actio, & repassio: & in altero subiecto septimus caloris gradus destruitur; & aliquis frigiditatis gradus in eo extrinsecus producit: in altero vero septimus frigiditatis gradus in eo extrinsecus producit: in altero vero septimus frigiditatis gradus destruitur: at nullus caloris gradus in illud imprimatur. Porro autem pro priori naturæ ad huiusmodi actionem, & repassioem gradus aliqui frigoris intelliguntur existentes, ij nimirum, qui resistunt repassio-

ni, ac postulant ne per eam nisi vnus frigoris gradus depellatur, quique etiam actioni incumbunt, & frigoris impressione contrario suo mutam gratiam referunt. Deinde pro eo priori naturæ ab aliquo frigoris gradu, septimo nimirum, qui expellendus est, omnino præcinditur: aliàs si pro eo priori naturæ intelligeretur existens, certè in eodem instanti reali talis gradus, eiusque carentia simul existerent.

22. Tunc vltra: nulla est ratio ob quam à septimo illo gradu præ alio quouis tunc præcindatur, nisi quia natura sua septimus est, in talique euentu præ reliquis omnibus expellendus, videlicet quia reliquos suapte natura supponit; hoc autem absque eo quod à reliquis specie differat intelligi nequit. Quod verò alia ratio eius præcisionis assignari non possit, perspicuum videtur: siquidem non ideo præcinditur à septimo illo gradu, tanquam pro posteriori expellendo, quia ordo expulsionis est contrarius ordini introductionis, & cum sit vltimo introductus ille gradus, primò expellendus est, si quando aliquis expelli debet: tum quia fieri potest, vt in subiecto omnes septem frigoris gradus simul introducti fuerint, vt cum Deus elementum aquæ primò creauit: tum etiam ob rationes, quibus paulò supra hanc vtriusque illius ordinis contrarietatem oppugnauius. Rursus, quod solum restat, in determinationem causæ primæ reuocari non debet, quod pro illo priori naturæ ab vno gradu potius quam ab alio, velut posteriori expellendo, præcindatur: cum enim pro eo priori nondum intelligatur calor introductus, non est cur Deus expulsionem illius gradus decernat, ab eoque præcindi faciat.

23. Respondeo: quemadmodum Angelus prout existens in instanti A postulat innatè infertque conseruationem suam pro instanti B, non verò prout existens in ipso instanti B: aliàs prius natura, quam in eo existeret censeretur in eo existens, & conseruatus, vt intuitu constabit, & alibi ostendimus: ita similiter, cum septem gradus frigoris, septemque caloris in diuersis subiectis concurrunt, & applicantur, innatè postulant, vt in instanti sequenti, quo futura est actio, & passio, non omnes destruantur; sed potius sex illorum conseruentur. Deus autem huic eorum appetitui stare tenetur, ne muneri causæ primæ desit, ac proinde determinat decreto aliquo efficaci sexos frigoris, totidemque caloris gradus conseruare, eos nimirum, quos ipse eligit, cum omnes omnino homogenei sint: hinc est vt à septimo frigoris gradu pro priori naturæ instanti realis sequentis præcindatur, quia quamuis nondum determinauerit Deus illam destruere eo quod nondum introductus sit calor; tamen pro illo priori non determinat illum conseruare, sicut alios sex omnino similes conseruare decernit. Quo circa non ob id præcinditur ab eo gradu, quia est dissimilis ceteris ac natura sua septimus, nec etiam ille gradus est vltimo productus: aut quia Deus destructionem ante productionem caloris decernit: alterumque, aut alterum ex nostra sententia sequi immerito aduersarij existimant.

24. Gradus intensiois esse homogeneos tenet Pater Vasquez in 1. 2. tomo 1. disput. 82. cap. 6. Rubius 1. de generatione cap. 8. tract. 8. quest. 5. Arriaga de generat. disp. 3. sect. 3. Okam. in 3. q. 6. Greg. in 1. distinct. 17. quest. 4. & Gabr. in 3. d. 13. In eadem sententia sunt Comimbrienses 1. de generat.

generat. cap. 4. quæst. 2. Niphus 8. met. quæst. 11. cap. 4. Tolet. lib. 1. de gener. c. 4. & nouissimè Ioannes Baptista Nouatus de eminentia Dei paræ tom. 2. cap. 6. quæst. 23. Quamuis in eo mihi displiceant hi Authores, quod non solum de facto intensiorem fieri per gradus homogeneos censent, verum etiam aliter fieri non posse reuocant.

CAPVT III.

An gradus intensiōis heterogenei sint?

25. **S**ecunda nostræ sententiæ pars est, intensiorem fieri posse per gradus dissimiles, seu heterogeneos, ac satis probabile esse, quod per eos etiam de facto fiat, hoc autem constabit solutione argumentorum, quæ in contrarium adduci solent. Oppones igitur primò: gradus intensiōis inuicem vniuntur: res diuersæ speciei inter se vni inueniunt: verum si formæ animalium perfectorum diuisibiles sunt, ac partibus constantes dissimilibus vt multi autumant, sanè res diuersæ speciei inuicem continuari possunt, tametsi diuersa subiecta sortiantur: à fortiori ergo vniiri poterunt, cum idem omnino subiectum sibi vendicant, vt in intensiōe vsuenerit. Quod si diuersitas specificarum vni inueniunt, dic gradus intensiōis soli subiecto quod afficiunt, non verò sibi ipsis inuicem vniiri.

26. Oppones secundò: si plures gradus homogenei lucis in eodem subiecto collocentur, proculdubio visus maiorem lucem conspiciet: ergo intensiorem; aut certe experientia omnes, quibus intensio qualitatum comprobatur, nihili faciendæ sunt: ergo intensio per gradus homogeneos fiet. Respondent aliqui, in eo euentu visum percepturum maiorem lucem quasi extensiuè, non vero intensiuè: haud aliter ac si quis videret duos subiecta lucida inuicem penetrata, maiorem quidem lucem perciperet, non tamen intensiorem, quam si alterutrum videret, eo quod intensio qualitatis, nisi in ordine ad idem subiectum, intelligi nequeat. Hallucinantur tamen: quia accedens non solum potest esse intensum in ordine ad subiectum, verum etiam in ordine ad locum; cumque plura accidentia, aut potius accidentium gradus in eodem loco sunt, tametsi in eodem subiecto non sint intensiōem constituent, vt videre est in accidentibus eucharisticis: quare etiam, cum duo subiecta lucida in eodem loco penetrantur, eorum lux commissæ non solum maior, sed etiam intensior erit: & quidem aliter omnes experientia, quibus intensio probari consuevit, nullæ erunt, vt in argumento benè obicitur. Respondet igitur primo per instantiam: quia si plures gradus heterogenei in eodem subiecto constituantur visus maiorem lucem percipiet: ergo etiam per gradus heterogeneos intensio fiet. Deinde absolutè respondeo id solum argumento concludi, intensiōem fieri posse per gradus homogeneos, non verò per illos de facto fieri: in eo siquidem euentu visus perciperet maiorem lucem, non tamen eodem modo, eademque ratione, qua modo eam percipere solet.

27. Oppones tertio: qualitas intensa constat partibus infinitis: tum quia qualitas externa his constat: tum etiam, quia aliàs alteratio intensiua non

posset aut velocior ac velocior, aut tardior ac tardior in infinitum esse, vt supra libro tertio tr. 6. expendimus: at qualitas intensa non constat partibus infinitis heterogeneis: ergo solum homogeneis. Minor suadetur: quia si partes infinitæ qualitatis intensæ essent heterogeneæ, ac dissimiles; iam determinatæ, non vero indeterminatæ essent: at infinitas partium determinatarum repugnat. Verum vt hoc modo aliqua pars determinata dicatur satis superque est, vt ab alia quauis solo numero distinguatur: & quamuis etiam sufficiat, necesse tamen non est ad determinationem partis, vt ea à quauis alia specificè distinguatur: ergo seu qualitas extensa partibus infinitis homogeneis constet & æquo infinitis partibus determinatis constabit; si quid propositum argumentum valet. Deinde pars determinata intensiōis est, non quæ specie aut numero ab alia distinguitur, sed quæ magnitudinem, ac quantitatem nobis perceptibilem continet: omnis autem pars præ exiguitate sua à nobis imperceptibilis eo ipso indeterminata est: cum ergo infinitæ partes heterogeneæ qualitatis intensæ ita comparatæ sint, vt nulla earum per se sentiri possit; sed præ exiguitate sua sensum nostrum subterfugiat; certè non determinatæ; sed indeterminatæ erunt.

Oppones quartò: non sunt multiplicandæ sine necessitate: ergo neque diuersificandæ specie sine necessitate: cum igitur nulla necessitas vigeat, ob quam gradus intensiōis heterogenei ac specie diuersi esse debeant; certè homogenei de facto saltem erunt. Verum in primis authores in fine capitis præcedentis relati necessitatem specificæ diuersitatis graduum argumentis suis probasse sibi videntur. Deinde sicut non sunt multiplicandæ entitates sine vrgenti necessitate, ita non est recurrendum ad determinationem causæ primæ absque vrgenti etiam necessitate. At si gradus sint homogenei, quod septimus gradus frigoris v.g. præ reliquis expellendus sit, ad determinationem causæ primæ reuocandum est, si gradus sint homogenei, cum tamen si heterogenei sint, ex ipsis graduum naturis id proficiatur, & ex eo quod septimus gradus suapte natura septimus sit, & reliquos supponat; atque adeo non priores natura; sed posteriores natura destrui debent; sicut in demolitione ædificiorum contingit: ergo non magis gradus homogenei esse debent, ne sine necessitate species multiplicentur, quam heterogenei, ne etiam sine necessitate ad determinationem causæ primæ recurratur.

Oppones quintò: gradus sunt æquales: ergo & homogenei. Antecedens multis argumentis infra capite sequenti ostendetur: Consequentia videtur perspicua: quia in creatis duæ res æquales homogeneæ & eiusdem speciei necessariò sunt; vnde enim earum diuersitas nisi ex perfectionis inæqualitate proficisci potest? Verum antecedens satis probabiliter negari posse infra constabit. Consequentiam etiam esse nullam & ex æqualitate graduum haud benè inferri earum homogeneitatem, & similitudinem in metaphys. suadebitur, cum sermo fuerit de æqualitate nostrarum animarum. Itaque licet gradus intensiōis in alia rerum serie possint esse homogenei; at valde probabile est quod de facto sint heterogenei. Atque hoc posterius Suarez tomo 2. Metaphys. disp. 46. sect. 1. Hurradus disp. 5. de generat. & corrupt. sect. 6. subsect. 2. Lugo in tomo de Incarnat. disp. 5. sect. 7.

28.

29.